

запропорений
ЇЖАК
The Hedgehog

кусає і коє двічі в місяць

Ч.: 2 (17)

МЮНХЕН, січень (другий зошит) 1948.

Рік: III.

Гиньте, мари, з Новим Роком !

diasporiana.org.ua

МАСОВА ЕМІГРАЦІЯ ДО США

Джерсі Сіті, 13. I. 1948. (Власна телефонограма. Година 24.00).

Американський Конгрес на своєму надзвичайному нічному засіданні одногосно рішив дозволити масову еміграцію європейських ДП до США. Як ваш кореспондент довідується, у першу чергу виїдуть: 1) Мужчини, які від 1945 р. перебувають з афідавітами в Бремені і користуються допомогою американської армії, каре-пакетами, всебічною підтримкою Католицької Акції і заокеанських релігійних сект. 2) Заміжні жінки, якщо викажуться лікарським свідоцтвом невинности. 3) Професори вищих учбових закладів до літ 80, якщо докажуть вміння скакати три метри увисочінь. 4) Магістри, що, крім шевства, кравецтва і столярства, викажуться знанням малійської мови. 5) Студентки університету УНРРА за пропозицією свідоцтва грамотности. 6) Целебси без господинь і кузинок та 7) Всі сліпі, що не розрізняють синьої і жовтої барви.

БОЛЬШЕВИКИ ВВОДЯТЬ УНІЮ

Штокгольм, 13. I. 1948. (Власна кореспонденція „Комаря”).

Як повідомляє «Юнайтед Прес», большевики, під ударами пропаганди західних альянтів, починають змінювати свій до теперішній курс у релігійному питанні.

Посилюючи протирелігійну пропаганду, вводять вони в рух знищену війною друкарню «Унія» у Львові і друкують у ній під зарядом о. д-ра Костельника низку безбожницьких видань.

БАНДЕРА НА ТУРЕЦЬКОМУ КРЕЙСЕРІ

Анкара, 13. I. 1948. (Дена-тур).

Московські спостерігачі в Раді Безпеки ООН повідомляють про дивний випадок на турецькому крейсері, що заякорився в одній із турецьких бухт. Згідно тих донесень — турецькі матроси вивісили на тому крейсері американську бандеру і тим викликали в доколичних демократичних державах оправдану паніку.

Проти цього політичного шантажу внесла Білорусь до Вашингтону гострого протеста, почуваючи себе тим фактом найбільш загроженою.

АМЕРИКА ВИДАЛА БУЛЬБУ

Філадельфія, 13. I. 1948. (Телефонограма).

В кругах американської України широко обговорюється справа того небуденного факту, що потряс до глибини навіть найзапекліших ворогів українських біженців в європейських таборах ДП.

Як нас додатково повідомляють — факт цей відбувся без найменшого відома д-ра Глинки й Галана, що, як відомо, мають у Білому Домі не абиякий вплив на рішення американських урядових кругів. Навантажені бульбою кораблі вже відчалили від берегів Піттсбургу і повинні в початках вересня прибути до Європи і покращати харчове положення таборів ІРО.

ЗУСТРІЧ ГЕН. АЙЗЕНГОВЕРА З ПЕЛЕНСЬКИМ

Фрайман, 13. I. 1948. (Інф. «Блиск»).

Наказуючі круги тутешньої кооперативи «Кос» повідомляють про зустріч ген. Айзенговера з полпредом УГВР Зеноном Пеленським, що відбулася нещодавно в таборі Фрайман.

Агентство «Комітет» додатково повідомляє, що З. Пеленський справді особисто з вікна одного відокремленого таборового достойника супроводив зором американського головнокомандувача, як він, в оточенні високих достойників ам. армії, входив до будинку дирекції табору.

Мюнхен, 13. I. 1948.

Микола Лебідь, «міністр закордонних справ УГВР», зазнався минулої неділі з колишнім міністром закордонних справ США Бернсом, читаючи його книжку п. н. «Кажучи без обиняків».

Париж, 13. I. 1948.

З советської амбасаді в Парижі одержав на днях відомий український діяч д-р Василь Витвицький важкі ноти.

З кругів об'єднання українських музик повідомляють, що йдеться тут про ноти кількох протиамериканських пісень, що їх популяризує Сов. Союз в рядах Красної Армії.

Франкфурт, 13. I. 1948.

Король Михайло був прийнятий вчора в Сомме Казерне головою ЦПУЕ Маршалом В. Мудрим. Голова ЦПУЕ попросив п. Короля Михайла, відпоручника групи українських переселенців, що від'їжджають до Аргентини, і передав усій групі свої сердечні новорічні бажання.

Міттенвальд, 13. I. 1948.

Баран, як повідомляють органи кримінальної поліції, впав минулої ночі жертвою смертоносного нападу таборових хуліганів. Винувників зловлено і блискучо відокремлено в місцевому криміналі. Німець, у якого вкрадено названого барана, домагається звороту м'яса і репатріації звироднілих злочинців.

Оттава, 13. I. 1948.

Кушнір був прийнятий сьогодні президентом Труменом і відбув з ним дуже сердечну півгодинну розмову. Як догадуються в Білому Домі, конференція та не мала політичного характеру і тим самим не потягне за собою змін у закордонній політиці США. Згаданий кушнір брав лише міру для пошиття президентові нового весняного хутра.

Нансі, 13. I. 1948.

Лідер галицько-українських соціалістів д-р Лев Ганкевич відбув 10-ти хвилинну нараду з провідником французьких соціалістів Леоном Блюмом. Темою наради був спільний протикомуністичний фронт. Довшу нараду не повелося д-рові Ганкевичеві відбути лише тому, що він заскоро пробудився.

Новий рік

1948 рік — це рік переступний і ювілейний, тобто на одну добу довший від минулого і на цілу днину коротший від наступного.

За діпістським літочисленням — це четвертий рік примусового безтурботного життя по таборах і четвертий рік безвиглядних надій на масову еміграцію. За паскарським літочисленням — це 25-та частина віку золотих інтересів і удосконалення техніки картодрукування, за партійним численням — це 3-ліття страждань за ідею і меланхолійної туги за м'якими міністерськими посадами.

З маси ювілеїв, що їх прийде-ся нам впродовж кожного дня цього року відсвятковувати і традиційно здержуватися від позитивної праці, слід відзначити ще й такі, яких не відмічено в „Календарі Альманасі на 1948 рік“, а які записала золотими літерами наша багату історія для прийдешніх поколінь.

Отже ж у 1948 році минає: ма-буть коло 900-літ від першого українського політично-сімейного непорозуміння між кн. Борисом, Глібом і Святополком Окаянним, проминає 300 . літ від чудової нагоди хоч раз у новітніх часах виграти українцям війну; не ціле століття від віддання галицьким москвофілам „Народнього Дому“ у Львові, майже 100-ліття українського пресового непорозуміння, 3-ліття примусової репатріації, 3-ліття ЦПУЕ, 2-ліття блискучого відокремлення, роковини інвазії на мюнхенський комітет, роковини „Комаря“ і вкінці кількамісячний ювілей від дня шлюбу редактора магістра Романа Ільницького.

Астрономічний календар

Пануючою планетою в 1948 році буде мабуть, як і в попередньому, Баран. Роки під цим знаком бувають вітряні і мокрі. Пияки будуть мати вічну охоту десь задармо впитись, політики точитимуть сухими гузоватими аргументами мокру дискусію, і появиться знову плеяда безвідповідальних отвертих листів, на які, очевидно, ніхто не буде відповідати. Весна пічнеться 21. березня бузьками, які, перебуваючи в Африці, принесуть німкам нових муренят, а нашим зальотним молодичам і приشهлепкуватим дівчатам нові мешто-панчохіві клопоти.

Літо почнеться, як уже буде тепло, і люди, замість параванів, уживатимуть природну зелень.

Осінь почнеться нормально 24. вересня, в часі якої наші кооператори нормально „пустять“ по ненормальних цінах нормально закуплені овочі і одержані мільйони жертвенно віддадуть „на фонд власної допомоги“. Зима, річ ясна, також буде. Вона буде легка для тих, що легко заробляють, а тим, що взагалі не заробляють — допоможе без афідавіту переїхати в кращий світ і спокутуватись скринінгу, репатріації, бадання крові та інших сладостей життя.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО СЬОГОЧАСНИХ ДИПЛОМАТІВ

Лебідь і Мануїльський

У переїзді до Лондону стрінувся на паризькому двірці Лебідь і Мануїльський.

— Слава героям!!! — крикнув Лебідь. — Я Лебідь, а ви ворог України!

— Нічево! — відповів Мануїльський. Ми очень подібні до себе...

— Якто? — крикнув Лебідь.

— Бо ні вас, ні мене не вибирав український народ.

Заборонений час для весіль і забав

Коли вірити в тривалість недавно заключеного порозуміння наших політичних партій, то можна сподіватись, що в цьому році дотеперішніх гучних весіль і забав, з музикою вилітаючих шибок демократичних редакторів, не буде. Але, знаючи від давна нашу смішну національну вдачу, ледве можна надіятись, чи якомусь відокремленому танцюристові не засмакує в заборонений час потанцювати на нервах свого політичного противника або вчорашнього добродія.

На підставі календаря, що його опрацював для потреб ЦПУЕ о. Д-р І. Гриньох, заборонений час на

політичні румби і партійні шнелі-польки триває від св. Боніфатія, це є від 1. січня н. ст. до св. Себастьяна — 31. грудня.

Пости

Обов'язок постити кожного дня, тобто здержуватись від нормальних калорій і зверхного вигляду, мають такі особи:

- 1) Вискринінговані діпісти,
- 2) Ті, що ще досі живуть на німецьких картках.
- 3) Самітні матері 5-ох пригрудних немовлят.
- 4) Мужчини, що мають на утриманні кількох чужих жінок.
- 5) Смертельно залюблені і вкінці
- 6) скупі паскарі.

Ми були, ми є, ми будемо!...

(Інтерв'ю з Уласом Самчуком напередодні Нового Року)

Даруйте за місечиницю, але я цієї сцени ніколи не забуду...

Десять коло гавптангофу найхачиди ен ежир 'Амчир ен ежир'о ег ку, трійка впала на муринське авто, з-під авто вискочило щось таке, гейби справжнє камбрум, зареготалось, як мефісто, підстрибувало, вискочив, як зі скаралущі, Костецький, впакував його в портфель і, зловивши мене за рамія, серйозно сказав:

— Так, колего докторе. Ви мені асоціюсте Тагабата...

— Чому ж якраз його? — зніяковіло запитав я.

— Бо ваше прізвище складається з семи літер, як і доктора Тагабата. Сам, сем, сум, сім... Ви розумієте? Сім днів, сім товстих і худих корів, Семіраміда, Семигород, сьомилітня війна, сім літер як поетичне мо і хо...

Раптом все розвіялось і досі не можу собі пригадати, що було далі. Знаю лише, що Костецький зник, а шефредактор підвісився з-за свого ясного бюрка, по-важно сказав:

— Як би там не було, а ми це мусимо мати! Вам миттю треба вдатись до найпопулярнішого у-

країнського мозку і зробити з ним інтерв'ю до новорічного числа нашої газети.

— Але ж, пане шефе! — говорю. Я з паном маршалом...

— Чекайте! Я вас зовсім до пана маршала не...

— Перепрашаю дуже, я хотів сказати до пана секретаря Інтернаціонального Комітету... — поправив я фатальну помилку.

— Не вигуплюйтесь наївністю. Вам негайно треба поїхати до пана голови Об'єднаних Мистецтв і зробити з ним коротке інтерв'ю. Як він задивляється на всі проблеми нашого культурного-національного життя. Ясно?

— Зовсім! Людина не свиня, перепрашаючи за двозначник — кажу — і не потребує предметового присудка на хребет. Все мені зрозуміло!

— Як вам зрозуміло, то ідіть до адміністрації і виберіть собі 5000 марок на рахунок цього інтерв'ю! — закінчив шеф свою лаяконічну розмову і показав лиску-чу мосаянну клямку в дверях кабінету.

Я вже не пригадую собі, чи вибрав я ті 5000 марок, чи ні, але зо-

всім докладно тямлю довгу їзду баварським зимним шнелльбугом і дійство, гейби про Юрія Переможця, мого приїзду перед світле обличчя п. Уласа Самчука.

— Ваша Президентська Світлосте! — сказав я найпокірливіше. Я, негідний доктор Ярема Галайда з Мюнхену, хочу удостоїтись сьогодні правдивого щастя, тобто за вашим величайшим дозволом прагну відбутися з вами коротку розмову на тему ваших поглядів щодо перспектив нашого 1948 року.

— Але ж радо вам послужу! — сказав пан голова і, сьорбаючи пісню і прісну таборову юшку, показав рукою на плюшевий фотель. Як лише вип'ю цю холерину, сейчас вас задоволю! — додав він, втираючи пальцями краплини їжі зі своєї свіжо оголеної низької бороди.

Я мовчав і пильно вдивлявся в великого майстра нашого прозового слова і старався доглянути те місце, що незримо скривало його великий літературний талант. І мені пригадалися слова одного з професорів Сорбони, який говорив, що великий дух перебуває переважно в малому, хворому тілі. Я тихо підійшов до нашого парнасця і одверто запитав:

— Пане голово, мені здається, що ви хворі! Ви, мабуть, хворієте ще з дитинства?

ПРІ 2-ГІМ СКРИНІНГУ

— Або афідавіт або розвід!

М. Моритурус

АЛЕГОРІЯ РАЙКЕТІ

Ішло Ігорятусенько через міст,
Узнало кеті на дереві солодкий зміст.

Ціпок у рученята брало,
В гілля ціпок та й шпурляло,
Кетю з гілля ізбивало,
В ротеня собі покладало:
«Люба кетю» — тихо сказало.

Голівка кудлата, светронько
мамою сплетений,

Вгору носик трінечки під-
несений,

Сам чемненький, але часом
і ревонько-рева.

Славлять небо дерева.

Шерех історії*)

Мабуть, нецілком слушно посилаються на Поетику Аристотелеву, обстоючи, буцімто в літературному розвитку мистецька творчість завжди передусе теоретичним принципом. У високорозвиненому, наскрізь інтелігентному і свідомому своїх громадських обов'язків літературному житті трапляється подеколи й протилежне: надхненний критик, проникливий знавець передумов кристалізації нового й органічно-національного стилю, виголошує: „настань, світе!“ — перший формулюючи стихійні потяги нашої, як не раз уже доведено, розколотої свідомості й розхитаної душі — „і сталося так“. Недарма один із найавторитетніших лідерів нашого літературного активізму провіщав півтори року тому: „наближчий час наша література в своїх передових проявах буде не симетрична, кутаєста, брилаєста, зовні неупорядкована, не згармонізована, зовні хаотична, дещо ірраціональна“ (збірник МУР, 1, 60). „Шерех історії“ — це, безперечно, поезія несиметрична, кутаєста, брилаєста і, сказати б, канупаєста. „Його вірші, — справедливо зазначає в своїй критичній opinii проф. Дм. Чижевський, — могли б служити взірцем нашим молодим поетам, які так часто ніякої молоді сві-

*) Януарій Канупас: Шерех історії. „Літературна Бібліотека КУЛО (Культурно-Літературне Об'єднання)“, ст. 16 + 8, з портретом автора й чотирма циклістичними додатками. Обкладинка роботи Саксфонія Вовкулаки. Рік і місце видання незначені.

жости не мають. Вірші Я. Канупаса відрізняє своєрідність і сміливість образів та оригінальність рим“ (Шерех історії, ст. 5). Плідною хаотичністю композиції і ірраціональністю синтаксиса наш шановний автор навряд чи поступається перед шановним автором „Вдовичі“ та „Старшого боярина“, з яким його споріднює безпосередня конкретність зооморфічних образів:

Цигани сплять усі на лоні.

Дрімать коні на припоні.

Мурличать пси, хропуть осли —
На волі дикий бо зросли (ст. 13).

Хіба ж це не перевернує того славнозвісного „на горіщі нявкання kota“ в епохальній оді „До Принца Українського“ (Українські Вісті, 1946, ч. 37/47)? Пригадаймо також міродайні і глибоко компетентні міркування проф. Ю. Шереха з приводу регабілітації корів і овець у сьогоднішній органічно-національній нашій поезії (Збірник МУР 1, 77).

А про глибоку органічність своєї стихійної творчості найліпше пише сам шановний автор: „Хібно було б думати, що моя національна свідомість виховувалась читанням книжок. Національна свідомість моя, як і кожного, виховувалась впливами оточення... Поема „Цигани“ відбиває ідилічні настрої мого дитинства та сільського оточення... тому вважаю, що в описі „Циганів“ я показав свій рідний край“ („Авторське слово“, ст. 3 і 6).

В одному не можемо пристати на думку автору — саме коли він декларує: „Вважаю свій літературний стиль за неокласичний“ (ст. 7) — хіба що під неокласичним він розуміє те, що новітнє

— Пане! — відсуваючи пушку з зупою, визвірився на мене президент ОМ. Якщо ви прийшли мене обиджати, то, будь ласка, заощадіть собі свої полатані мюнхенськими партачами зуби, бо вам їх вміть повибиваю!

Мені зробилося на таку офіційну заяву більш як неприємно, і я чемно заговорив:

— Даруйте, маестро, але я зовсім не хотів вас обидити! Так як не всі читачі вміють відчитувати думки майстрів, так і не всі майстри вміють правильно підходити до деяких інтенцій читачів. Це було, пане голову, зовсім з інших міркувань.

Президент був злий, але мого звичайне, людське серце огорнула сокровенно велика радість, що славетний письменник почувався здоровим, рослим мужчиною, і досі не переходив жодної недуги.

— Отже, товаришу, — сказав він одобрюхавшись, — я можу відповідати на всі ваші питання. Говоріть!

— Поперше, пане президенте, — легко клонючи голову, сказав я, — мене цікавить ваш погляд на шляхи дальшого розвитку нашої літератури в новому році. Чи буде вона, як і досі, ніякою, чи, може, хоч малою літературою, чи відразу виросте в велику? Дальше. Чи окрасою нашої поезії і далі будуть

пси, коти, корови, сміхотворні де-мінутіві, чи може щось кутасте, бриласте, дике і неоформлене?

— Щодо цієї проблеми, то я є тієї думки, що...

— Це ще не все! Я незвичайно цікавий, чи замість парових або електричних млинів у нас і надалі в драматургії шумітимуть примітивні жорна і вештатимуться по бідолашній сцені вороги будівного і національно-свідомого мистецтва? Чи нашу духовість полонить генеральський бекфель, чи цинізм і глупа диспотія Ксан-типи?

— Відповісти вам справді важ...

— Моїм питанням, пане президенте, і навіть ще не кінець. Читачі „Комаря” хотіли б знати, чи в „Прометее” формулка „літ. редактор” це постійний штамп, чи він там справді існує і вже навіть почне літературно редагувати всі наступні прометейські видання? Дальше. Чи спілка образотворчих мистців навіть без Гординського може здобутися на третє число „Мистецтва”? Чи вам відомо, чому мистець С. Литвиненко згонорів не публікується в „Мистецтві”? Чи афідавіти, що приходять з Америки для мистців, розподіляють „після образу і подобию”? Чи правда, що з Новим Роком Барнич іде до Пюрка, Блавацький до

Урбанського, а Урбанський до своєї жінки? Чи дійсно в новому році будемо мати український хор? Чи можна цьому дати віру, що навіть і наші музики розпочнуть діяльність? Чи це, пане голову, правда, що Шаян кандидуватиме на голову МУР-у, Багрянний редагуватиме „Час”, Курдидик „Трибуну”, Шерех „Рідне Слово” Курпіта „Арку” а Косач „Орлика”? Яке ваше становище до цього, що Пеленський носить з думкою заложити з куківцями в Мюнхені пекарню?

На обличчі президента я заприпитив велике заклопотання.

Він повагом зівся з фотеля й огірчено сказав:

— На порушені питання я не всилив вам відповісти. Але буду щирий і прямо скажу, що щодо моїх особистих думок і мого становища до цих проблем, то я не засягаю ще в Шереха жадних інформацій. Але вже одне можу вам сьогодні напевно сказати, а іменно, що ми були, ми є, ми будемо!

Останні слова нашого найкращого прозаїка збудили мене зі сну. Була 8-ма і дзвонила друкарня, щоб давати статтю до нашої таборової газети про сучасне економічне положення Цейльону.

Д-р Ярема Галайда

стати клясичним надалі через свою новизну. Нема канонів форми і нема канонів „поетичної” мови — ось що найбільше впадає в очі в стилістиці Януарія Канупаса. „Форма і мова змінюється беззаперечно на вимоги того змісту, яким кричить трудна душа поета”. Світ його поезії — це світ, де речі, переживання, звуки — все скоряється в зливні сонячного або місячного проміння, розчиняється там і всемогутньою хвилею якогось незнаного досі синкретизму лине в душу:

Плили купці, їх торг всіх вабив.
Для продажу і для забави
везли невольниць і рабів.
Вставало сонце золотаве,
сушило росяні отави.
Дніпровая ховалась синь.

Коли простилися з лісами,
вітри завили голосами,
з степовою травою тринь.
Із тирсою понад житами
загув Дніпро з очеретами
від люті нависних богинь.
(„Баляда про Варягів”, ст. 10, 11.)

Гумористичне сполучається подеколи з ліризмом, при тому гумор і лірика не поруч стоять, а проймають одне одне, так що часто і не скажеш: чи всерйоз говорить автор, чи кепкує, — а це вже створює елементи тієї кількапляновості, яка завжди становить неодмінну ознаку справжнього літературного твору:

Цигани, зву я вас юрбою,
Хоч, правда, в вас зберігся рід.
В своїх звичаях між собою
існуючий давно нарід,
змов зустрічаюся з тобою
в об'ятій радості з журбою,

бо ще з дитячих моїх літ
у споминах лишився слід.
Народність це, що має бутність,
живучи в промислі легким
серед степів споконвіків?
Чи нація, що самобутність
свою веде вже тьму років
і лине у мою присутність,
не маючи шляхів в майбутність,
без лицарів і вояків?

(„Цигани”, додаток 1.)

Прагнення стислості, узагальнення, афористичності — чи не особливо типові для Я. Канупаса — і тут, може, йому пощастить сказати нове слово в розвитку нашого активного романтизму. Автор уміє узагальнювати і водночас тримає руку на живчику злободенності:

Поки в пресвитерів родився,
гріхи спокутував, христився,
дивлюсь, аж я уже в ярмі,
як отой віл, стою собі (ст. 4).

Януарій Канупас — поет мериторичний і рахманний. Його вірші — цікаве і надійне явище. Подібно до іншого — насьогодні відомішого — генія сучасності, він „увесь світ з усім його змістом і змістом наче бачить уперше і в цій первоздано-проникливій і глибокій наївності наново відкриває його читачам”...

Нічим бажанням я горів,
коли я пас в степу корвів (ст. 6).

Тому не треба боятися цієї де-що хаотичної наївності. „Не в напмадженій благопристойності, а тільки в ній визріє творчий фермент майбутньої української літератури і майбутньої української духовості”.

В. Державин

СОВЕТСЬКИЙ АКТОР

— Ця маска, щоправда, невірна, але визиває огроомне впечатленіє.

ЄДИНЕ ЩАСТЯ

— Я все думав, що ти будеш мати якийсь посаг, а тепер, по шлюбі, показалося, що не маєш нічого.

— Але ж, любий, чейже я все казала тобі, що ти є моє єдине щастя.

МСТИВИЙ

— Лишу своїй жінці масток під умовою, що найпізніше рік по моїй смерті вийде знову замож.

— Цікаво, чому тобі на цьому залежить?

— Хочу, щоб хоч одна людина жалувала, що я помер.

6

В ЛЯБОРІ

До фінансового директора Лябору приходить урядник і просить з новим роком підвижку плятні.

— Чи так багато працюєте? — питає директор.

— Певно, пане директоре!

— А я думаю, що ні! Обчислім собі. Цей рік був звичайний і мав лише 365 днів. Так! Так! Ви спите 8 годин на добу? Так? Дійсно! Отже це є одна третина року, або 121 днів, лишається 244. Ну, так, 8 годин денно маєте вільні, це є 122 дні. Лишається ще лише 122 дні. Ніби так. В неділю не працюєте. Відпадає 52 дні, залишається 70. В суботу маєте пополудні вільне, разом це дає 26 днів, лишається 44. Два тижні мали ви відпустку, отже лишається ще 30 днів. До того було 9 свят в році, залишається 21 день. Так, але... 5 днів ви хворіли і не були в бюрі. Остає 16 днів. Кожного дня маєте годину на друге снідання, це разом дає 15 днів. Лишається 1 день, цебто на першого травня, коли ніхто не працює. Маєте щастя, що 1948 рік буде переступний, і хоч один цей день зможе вам зачислити як працюючий.

— :: —

ЛОГІЧНО

В Берхтесгадені сидить над річкою „діпіст” і ловить пстругів. Підходить якийсь баварець, починає розмову і, як завжди, переходить на політику:

— Ви чули, — каже, — що Сталін помер!

— Не вірте! Якби Сталін помер, то я не ловив би тут рубку.

— Так, так, — притакує баварець, — що робив би тепер Ленін, якби був живий?...

— Ловив би тут разом зі мною рубку, — каже діпіст.

— :: —

ПІЗНАВ ПО КАПЕЛЮСІ

Директор радгоспу „Сталінські свині” говорить до Хрущова:

— На цій фотографії, тов Хрущов, я зфотографований разом з моїми расовими свинями. Чи пізнаєте мене?

— Очевидно, — по капелюсі...

— :: —

ПІД ЧАС СВЯТ

Під час Свят хтось на входовій брамі табору прибавляє плякат: „Старайся, щоб твій найбільший ворог став твоїм найбільшим приятелем”! На афіші хтось дописав: „Моїм найбільшим ворогом є горілка”!

„КОМАР” (Іжак)

Двотижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

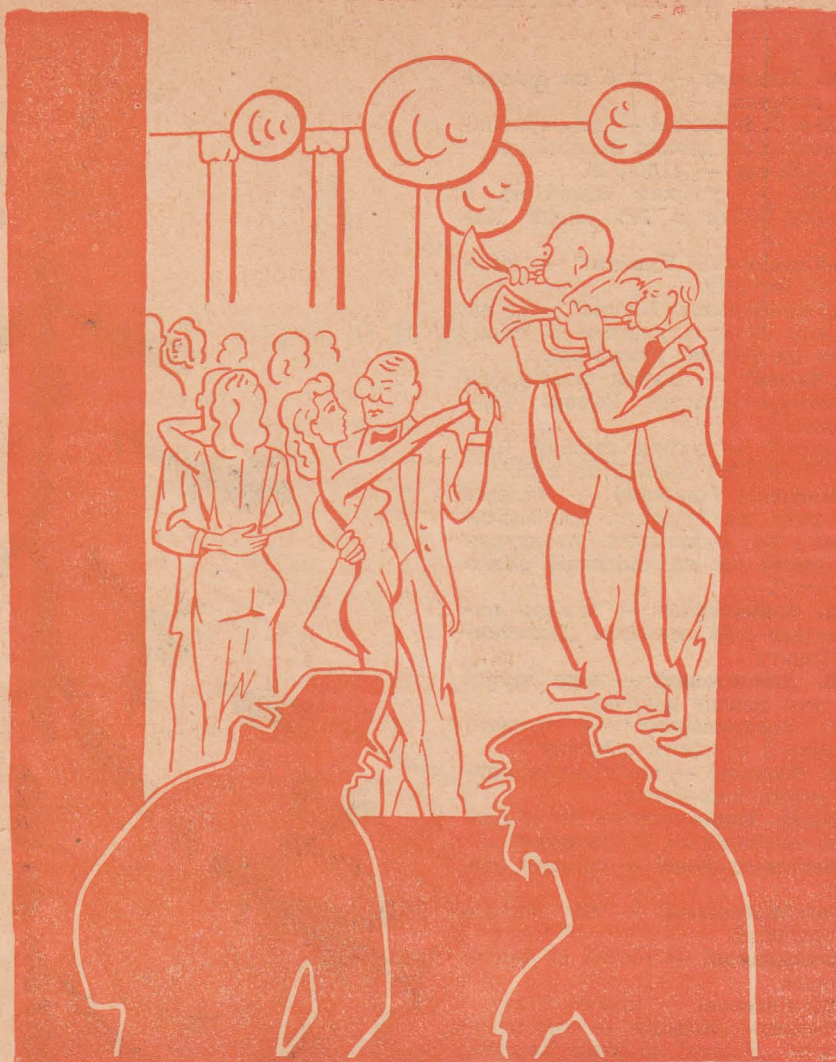
Редагує: Колегія.

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947, Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO. Editor J. Lycholt.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

ДіПі: Коли вони нас запримітять?

КРАПКА БЕЗ і

„НЕДІЛЯ”, ч. 104, обговорюючи в статті „Чи буде Палестина самостійною” питання жидівської незалежної держави, заявляє фетт-друком:

„Ми, українці, можемо висловити тільки радість, що жидівський народ матиме нарешті свою власну батьківщину і зможе зажити своїм державним незалежним життям.”

Побожна „Неділя” має християнське серце і великодушно рекомпензується жидам за їхнє ставлення до нашої недавньої державности. Ми з „Комаря” висловили б не лише радість, але і захоплення, коли б до тієї жидівської Палестини захотіли виїхати з України всі Кагановичі, Натани Рибакі, Іллі Стебуни, Пріцкери, Кацнельзони і прочі „єдинокровні брати”, що допомагають братньому російському народові з України „полатану сорочку здіймати”...

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ”, ч. 94 (152), в статті Ю. Дивнича п. н. „До світової єдності й організації українців” констатують:

„В той час, як еміграції інших національностей мають єдині еміграційні загальнонаціональні інституції, ми, українці, досі не спромоглися на це і досі маємо чотири (чотири?) еміграційні урядові центри, дві ліги політв'язнів, дві академічно-наукові центральні, дві корпорації журналістів, два університети, кілька військових корпорацій... і т. д.

До своїх, Шановний Авторе, надаремних сліз прийміть і скромні наші, що щоденно зростають і без того мокрі сходи на Розенгаймерштрассе 46а. Поборюючи цей стан, ми єдині вилонюємося з того відвічного національно-органічного стилю і покищо видаємо одного „Комаря”.

„НА ЧУЖИНІ”, ч. 36 (63), у статті „Із щоденника”, похитуючи головою, зауважує:

„Можна почути, що професор, учитель, провідник, а навіть священик має знизитися до молоді і брати участь у всіх її грах і забавах, бо, мовляв, тоді ця молодь буде його поважати, любити і слухати.”

Але хто тих традиційних гор і забав потребує?

ПОБАЖАННЯ

В. Мудрому — щоб на дальше був мудрим.

Д-р С. Баранові — демократичну козу, щоб давала фольмільх.

СУЖ-ові — НДОУЖ

СХС — доброго білянсіста й приділу бе-ге з Лікарської Камери.

„Українській Трибуні" — цікавіших читачів.

„Українським Вістям" — ще більшої безкультурности і скринінгу на здорово думуючих.

„Часові" — альбом фотографій редактора магістра Романа Ільницького.

„Арці" — вкінці сталого Ноя, щоб органічно плавав по воді.

Йосипові Гірнякові — скорого повороту до трупи п. Добровольської і по блакитних авантурах поставити ще на еміграції „Лиса Микиту".

В. Блавацькому — замість патетичних слів показати „Патетичну Сонату".

В. Домонтовичу — вже вкінці вродити власну донечку.

С. Гординському — тримати пензель і обробити „Оксану".

Б. Пюркові — ще кількох придорожних диригентів.

Проф. Порському — ще кілька тонн еміграційної макулятури.

Берхтесгаденові — свіжого люфту.

Інгольштадтові — ще одного вечора віців.

Фрайманові — гостей із Функкасерне.

Діллінгеніві — нового з'їзду.

Читачам „Комаря" — того всього, чого „Комар" не може їм дати.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІ

Іван Черемощ, Анобах. З надісланого використовуємо лише цю перлину:

Ой, я тебе, дівчинонько,
Повік не забуду.
Я для Тебе навіть рожу
В зимі роздобуду!!!

Якщо Ви так легко можете „роздобувати", то для „Комаря" роздобудьте хоч пачку „камелів" і, замість своїх поезій, пришліть нам „дурх айльботен".

Іван Манило, Авсбург. Поталанило. Заява йде. Пишіть, посилайте, а самі не друкуйте, бо дурний папір все видержить, а мудрий читач ні. Дружній привіт.

О. Потапенко, Корнберг. Просите, щоб подати Вам адресу такого нашого мовознавця, який пояснив би Вам, де в нас пишеться „г", а де „г". На жаль, такого мовника не знаємо...

П. Цюлкош, бл. Б. Ін. Питаєте, де можна тепер легко дістати сахарину (?!). Не знаємо. Тепер легко можна дістати лише раз в морду.

Б. Микитин, Мюльдорф. Скористаємо тільки з цього:

Важко мені без кохання
На тім світі жити.
Був в ворожи і не знаю,
Що мені робити...

Якщо не знаєте, то встроміть голову в зимну воду. Ручаємо, що будете знати.

ЦЬОГОРІЧНА ЩЕДРІВКА

Ой, шумить ялинка тихо, тихесенько:
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Ой, злетів та й мудрий сокіл Василенко:
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Навіть нас скринінгом вже ніхто не змучить...
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.
Хоч ми порізнились, то біда нас лучить...
Щедрий вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я.